

[Aksel Larsen.]

svarligt i en kortere Overgangsperiode, indtil man faar det fornødne Overblik, men jeg skulde tro, at ogsaa den højtærede Finansminister vil give mig Ret i, at det kan ikke blive ved at gaa ret meget længere. Vi maa have en fast Plan for, hvad vi vil gøre, hvordan vi vil klare de offentlige Finanser, hvordan vi vil udvikle Landets Erhvervsliv o. s. v. Det mangler vi, og jeg beklager meget, at jeg ikke har set det ringeste Tegn til, at vi kan vente noget saadant fra den siddende Regering, endsige at den er i Stand til at udarbejde det i en saadan Form, at det kan være sikker paa Gennemførelse ikke alene med et Flertal, men med den virkelig fornødne Tilslutning paa Rigsdagen.

Maaske er det vanskeligere for Regeringen, fordi der, som enhver jo ved, aldeles ikke er Enighed om de væsentlige Spørgsmaal inden for Venstre. Gang paa Gang, naar vi har en vigtig Sag til Afgørelse, faar vi ligefrem officielt at vide, at Venstre er uenig med sig selv. Det gjaldt i Spørgsmaalet om 21 Aars Valgretsaldere, hvor enhver vidste, at en stor Fløj var Tilhænger af, at Valgretsaldere blev sat ned. Det gælder om Forfatningssagen, det gælder om det sønderjyske Skolespørgsmaal, og det gælder om en hel Række andre Problemer, at der er Uenighed i Venstre; men der maa aabenbart være en Fløj, der er stærkere end den anden, og saa er det beklageligt for Folket, at denne Fløj, i hvert Fald i Spørgsmaal af social og af forfatningsmæssig Karakter, netop er den mest reaktionære Fløj inden for Partiet. Under alle Omstændigheder gør det ikke Regeringen stærkere og mere handledygtig, og det er til Skade for Landet, at vi har saadanne Forhold.

Dette er de væsentlige Grunde til, at vi mener, det vil være velsignelsesrigt, hvis vi slipper af med denne Regering og kan faa dannet en anden.

Folket har hurtigt gjort sine Erfaringer med Hensyn til Regeringen. Jeg skal naturligvis ikke benytte Lejligheden — Tiden er ogsaa for knap dertil — til at optælle alle Regeringens Gerninger fra den Dag, den blev dannet. Jeg vil henvise til de Taler, jeg har holdt under Finanslovdebatten, henvise til, hvad mit Partis Ordfører har sagt ved andre Lejligheder, og saa nævne nogle Eksempler for at belyse, hvad jeg mener.

Skønt der var ubetinget Flertal paa Rigsdagen for Nedsættelse af Valgretsaldere ved de kommunale Valg, blev denne Nedsættelse ikke gennemført, fordi et Fler-

tal i Venstre tvang hele Venstrepartiet til at modsætte sig det, og fordi Regeringen, støttet paa denne Flertalsafgørelse i Venstre, formaaede at kue de Radikale og de Konservervative til at kysse Riset og stemme imod deres egen Overbevisning i dette Spørgsmaal.

De gamles Eengangstillæg mødte Velvilje fra alle Sider; vi oplevede det, som for os virkelig var en Oplevelse — selv om vi er klar over, at det ikke bliver den eneste, vi faar ogsaa saadanne i Fremtiden —, at et Forslag af den Karakter, vi fremkom med, mødte Velvilje fra alle Sider og stort set blev gennemført. Nu er jeg ikke helt sikker paa, at Velviljen var lige virkelig og voldsom fra alle Sider, men Realiteten er, at Lovforslaget blev gennemført. Jeg kan kun beklage, at Velviljen dog viste sig at være begrænset i sine Virkninger, for saa vidt som Regeringen udnyttede sin Magtstilling som Regering til at forringe det der-ved, at Udbetalingen blev delt, saa at Beløbet skulde komme til Udbetaling i to Omgange.

Noget lignende gjorde Regeringen i Spørgsmaalet om Tøjrabatten, og dér ser vi det Særsyn, at til Trods for, at Regeringen ikke kunde være i Tvivl om, hvad Rigsdagens aldeles afgørende Flertal ønskede i Spørgsmaalet om Tøjrabatten og Tekstilerationeringen, var det umuligt at naa til en fuldt tilfredsstillende Løsning af disse Spørgsmaal eller virkelig at faa gennemført Rigsdagsflertallets Vilje. Det var umuligt, fordi det var en Sag, der ikke skulde afgøres ved Hjælp af en Lov, men skulde afgøres ved ministerielle Forordninger, som blev til efter Forhandlinger med Finansudvalget. Men vi fik ogsaa her at se, at Regeringen, hvad dens sociale Politik angaar, aldeles ikke er i Overensstemmelse med, hvad der er nødvendigt nu om Stunder og med, hvad Folketingets Flertal ønsker og mener. Derfor er vi kommet saa langt, at nu maa et Oppositionsparti møde frem og stille Forslag om Forlængelse af Tekstilerationeringsordningen, fordi Regeringen i hvert Fald ikke hidtil har givet Udtryk for, at den kunde indse Nødvendigheden heraf.

Vi har været stillet over for Regeringens Politik med Hensyn til de arbejdsløse i de Love, som det ærede Medlem Hr. Christmas Møller mente dog var taalelige, men som vi finder var en Nedsikring, og som vi derfor vendte os imod, Lovene om Nedsikring af Arbejdsløshedsunderstøttelsen og af Erstatningen til arbejdsfordelte.

Vi har ved mangfoldige Lejligheder maattet kritisere Udrensningens Tempo og